

# De Leidsman van ons leven

## Een bemoedigend verhaal over hoe God ons leven leidt

*Onlangs werd gedetineerde Benny (\*) ontslagen uit de gevangenis. De voorbije jaren kwam hij trouw naar de erediensten en volgde o.a. de bijbelstudiecursus bij ons, aalmoezeniers, in de kapel, waarna hij onder tranen zijn leven aan Jezus gaf.*

*Na het inladen van al zijn spullen werden we in een psychiatrisch ziekenhuis verwacht. Hier zou Benny een therapie volgen alvorens een nieuw leven te starten in onze maatschappij.*

*Een vriendelijke verpleegkundige gaf gedurende een uur uitleg over de inhoud van de therapie en hoe de planning eruit ziet. Na verloop van tijd zal Benny het ziekenhuis mogen verlaten, onder begeleiding. Als aalmoezeniers kunnen wij zo als begeleider af en toe op bezoek gaan.*

*In de auto hebben Benny en ik nog gebeden voor Gods vrede, bescherming, steun en leiding. Onze gedachten gingen terug naar hoe God dit allemaal geleid heeft.*

*Want toen ik hem in 2024 voor het eerst ontmoette, gaf hij meteen aan 'niet-gelovig' te zijn.*



Online lezen of delen

In 2024 was er in de gevangenis een incident waarbij iemand zijn volledige rug zwaar verbrand werd. Door de ontstane commotie bleven alle celdeuren een tijdlang gesloten. Er werd wegens dit incident een zekere 'geheimplicht' afgeroepen en men mocht niet zeggen wie het slachtoffer was, ondanks mijn aandringen als aalmoezenier. Want ik wou het slachtoffer bezoeken en voor hem bidden.

De dagen daarop bleef ik de Heer bidden en smeken voor die onbekende man en vroeg ik om leiding.

Veertien dagen later, op weg naar de gevangenis was er nog steeds geen nieuws en toen ik

aan de bewaking om deze twee celdeuren open te maken, beginnende met '198'.

Toen de celdeur openging zag ik een man die ik nog nooit voordien gezien had. Ik stelde mij voor als aalmoezenier en vroeg of hij zin had in een gesprek. "Ja, graag, maar ik zeg het je meteen: ik ben niet gelovig" was zijn antwoord. Toen ik vroeg hoe het met hem ging, vertelde de man meteen wat er gebeurd was. Iemand had een grote pot met kokend water (met 1 kg suiker in) in de keuken over hem uitgegoten waardoor zijn rug zwaar verbrand werd.

Benny was slechts enkele uren voordat ik de gevangenis

## *"Wat onmogelijk is bij mensen, is mogelijk bij God."*

bijna aan de gevangenis was riep ik het uit in de auto: "Heer, nu weet ik nog niet over wie het gaat! U moet me helpen alstublieft, ik smeeek U Heer, ik zou graag voor die man willen bidden."

Aan de verkeerslichten (ik stond stil), nabij de gevangenis, klonk ineens het volgende in de auto: "198 en 197". Ik schrok en zei "Heer?" De Heer zei dan: "Frank, ga naar 198 en 197".

In deze twee cellen waren mijn collega's of ik nog nooit geweest; we hadden nog geen contact gehad met deze gedetineerden. Ik vroeg meteen

binnenkwam, teruggebracht vanuit het brandwonden-centrum te Neder-Over-Heembeek. Gods timing was perfect. De Heer had mijn gebed op het juiste moment verhoord en mij naar zijn cel geleid. Hij vroeg hoe dat ik tot bij hem gekomen was. Ik vertelde hem dat men mij op de hoogte gesteld had van het incident en dat ik onmiddellijk gebeden had voor de betrokkenen. In het bijzonder voor het slachtoffer maar dat ik niet wist over wie het ging. Daarop vertelde ik aan Benny dat God mij in de auto, na een tijd van gebed, het nummer van zijn cel gegeven had. Benny keek mij hierop zeer



'U bent mijn God, leer mij om te doen wat U wilt.  
Wees bij mij en leid mij, help me om te doen wat goed is.'

Psalm 143 vers 10

verwonderd aan en zei dat ik wel voor hem mocht bidden, echter nogmaals herhalend dat hij niet gelovig was. Ik zei glimlachend dat ik met God gesproken had en dat God hem duidelijk op het oog had.

Na gebed en afscheid maakten we een afspraak voor een volgend bezoek.

Toen de bewaker cel 197 opendeed zag ik ook daar een man die ik nog niet eerder gezien had. Hij heette mij welkom maar zei meteen dat hij atheïst was. Na een gesprek hoopte ook hij wel dat ik opnieuw op bezoek zou komen.

Een week later ging ik meteen naar cel 198. Benny had pijn. Men had hem opnieuw naar het brandwondencentrum gebracht en hij was pas terug in zijn cel. "Wat is er gebeurd?", vroeg ik.

Benny vertelde dat ze in de gevangenis een verkeerde zalf gebruikt hadden om zijn rug in te smeren. En dat het daardoor helemaal fout was gegaan. Hij kon het niet meer uithouden van de pijn. In het brandwondencentrum was men boos over die verkeerde zalf die gebruikt werd. Ondertussen was er wel nieuwe huid gegroeid maar die moest er terug afgetrokken worden. Die pijn was ondraaglijk.

Ik vertelde hem over Jezus en over het lijden dat Hij ook moest ondergaan. Maar ook over Zijn opstanding en het nieuwe leven dat Hij wil geven.

Toen ik vroeg of hij nu wel een goede zalf had, zei Benny: "Ja, ze hebben mij in het brandwondencentrum een grote pot zalf meegegeven, maar ik mag die niet in mijn cel hebben. Die

zalf moet in het medisch lokaal blijven. Nochtans moet mijn rug 4x per dag ingesmeerd worden, maar dat kan dus niet."

Daarop stelde ik meteen voor om te bidden dat die pot zalf in zijn cel zou geraken. Benny zei dat dit **onmogelijk** was. En dat ze (ook de bewaking) alles geprobeerd hadden om die zalf toch in zijn cel te krijgen. Dit werd echter resoluut verboden.

Ik vertelde Benny dat de titel van mijn overdenking voor die avond in de kapel was: "Wat onmogelijk is bij mensen, is mogelijk bij God". Hierop bad ik, in de cel bij Benny, een eenvoudig gebed, dat Jezus ervoor zou zorgen dat die pot zalf in zijn cel zou komen en ik dankte Hem op voorhand voor Zijn antwoord op mijn gebed.

Op weg naar de bewaking riep

# *“Ik sprak met God... en God had jou duidelijk op het oog.”*

10

Benny mij glimlachend na: “Als je dat voor elkaar krijgt dan zal ik erover moeten nadenken om ook gelovig te worden”. De bewaking bevestigde wat Benny gezegd had. Die zalf mocht niet in zijn cel. De bewaker wou mij de e-mails en de definitieve beslissing van de Directie laten lezen. Maar ik vroeg wie op dat moment de hoogste aanwezige in rang was en waar ik deze persoon kon vinden.

Biddend stapte ik naar het bureel en stelde er mijzelf kort voor. Het was alsof de Heer mij woorden in de mond legde én een vraag liet stellen. Hierop draaide de leidinggevende het computerscherm met e-mails en de definitieve beslissing in verband met die zalf. Maar ik keek er niet naar en herhaalde de vraag die ik moest stellen. Het bleef stil. Toen ik de persoon in de ogen bleef aankijken, zei hij: “Tja, waarom zou hij die zalf eigenlijk niet op cel mogen hebben...”. Er werd meteen opdracht gegeven om de zalf naar Benny te brengen.

Toen ik 10 min later het goede nieuws wou melden aan Benny, waren alle celdeuren op de vleugel terug open (in de gevangenis wordt dit een ‘opendeurmement’ genoemd waarbij dan de deuren op een bepaalde afdeling gedurende bv een uur open blijven. En de gedetineerden kunnen met elkaar praten en zelfs op elkaars cel kunnen komen). En

Benny stond glunderend in zijn deuropening. Hij had de zalf ontvangen. “Dit is ongelooflijk!” zei hij.

De gedetineerde van 197 zei me daarop dat hij bereid was om Benny's rug 4x per dag in te smeren. Zo was meteen ook dat probleem opgelost. Hierop stapte een grote gedetineerde op mij af, boog zich over mij heen en zei: “Als die Jezus van u dit kan doen voor die man, dan ben ik benieuwd naar wat Jezus kan doen voor mij.” Het nieuws over die zalf en de gebedsverhoring ging als een lopend vuurtje door de gevangenis.

Die avond zat de kapel goed gevuld. Ook mannen die nog nooit in de kapel geweest waren, zaten voor het eerst te luisteren naar wat Jezus voor hen zou kunnen betekenen. Ook Benny en de persoon van cel 197 waren voor het eerst aanwezig. Beiden volgden later, samen met anderen, de bijbelstudie. En ze kwamen sindsdien iedere week trouw naar de erediensten. Op de laatste Alpha-avond (zo heette die cursus) kwamen beiden tijdens de uitnodiging naar voor. Ze beleden mee hun afkeer van God en openden hun harten en levens voor Jezus. Benny kwam zo, onder tranen, tot geloof.

Op 3 februari 2026 belde Benny mij vanuit de gevangenis. Vol blijdschap, zeggende dat hij een tijd van gebed gehad had en dat hij bijna meteen daarna

het goede nieuws kreeg dat hij gevangenis mocht verlaten, met het oog op therapie, voordat hij weer helemaal vrij in de maatschappij mocht. Benny was uitermate blij over deze gebedsverhoring.

Op weg voor opname en therapie was Benny, ondanks de blijdschap en dankbaarheid, ook wat gespannen. Maar zijn armbandje dat 's nachts licht geeft, met het opschrift 'never alone - I pray' dat katholieke vrienden hebben laten maken voor alle mannen die bij ons in de kapel komen, had hij nog steeds om zijn pols. Jezus, het Licht van de wereld, verdrijft alle duisternis.

*‘Ik ben ervan overtuigd dat niets ons kan scheiden van Gods liefde. De dood niet, het leven niet, de dingen van vandaag niet, de dingen van morgen niet. Nee, er is geen enkele kracht die dat kan. Hoe hoog we zijn gestegen of in welke diepte wij ons ook bevinden, niets in de hele schepping kan ons scheiden van Gods liefde, die ons gegeven is in Christus Jezus, onze Heer.’*

Romeinen 8 vers 38-39

In Christus verbonden,

**Frank**

(\*) om diverse redenen kozen we voor een schuilnaam en verkiezen we om de plaatsnaam van de gevangenis niet te vermelden.



*"Ik ben ervan overtuigd dat niets ons kan scheiden van Gods liefde. De dood niet, het leven niet, de dingen van vandaag niet, de dingen van morgen niet. Nee, er is geen enkele kracht die dat kan."*  
- Romeinen 8:38